

L'INTRANSIGENT

Val 10 cènts.

PERIODIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS
(ADHERIT A LA "UNIÓ CATALANISTA")

BARCELONA

7 Febrer 1920

PROU

Prou, senyors burgesos.

Prou companys sindicalistes.

Bé que uns i altres defensin amb cura els interessos llurs, però d'això a aixecar una muntanya d'odis entre les classes socials hi ha molta diferència.

Nosaltres no podem pas ésser sospitosos ni tinguts per insincers. Allunyats per igual de totes les clienteles polítiques no'ns pot moure cap instint de profit material.

Però... obrers de Catalunya; patrons de Catalunya; als que són conscients i no voleu anar al remolc de cap actuació violenta, als idealistes, als eters romàntics, als reconstruïts de la Unió Catalanista permeteu-nos dir que amb Barcelona, amb els perills de Barcelona és tota Catalunya qui's commou i perilla.

Deplorem que la Mancomunitat no hagi intervingut en els actuals greus moments. Tenim davant dels ulls les declaracions del nostre *President*; però encara que tingui manca de medis, nosaltres creiem que llealment, noblement tenia de dir de quin cantó estava la justícia.

No amb criteri cambonià, qui vol deixar content a tothom, sinó com cal al més alt representant d'un poble.

Altra volta esclaten bombes, volen abatre la serenitat dels catalans; hom no pot creure amb l'eficàcia dels governs de l'estat espanyol; el plet es nirà tornant greu per moments. Pensin, pensin els elements de la Patronal amb el perill que s'acosta a passos de gegant...

Si París bé valia una missa, com digué Enric IV, el gran, Barcelona, la més preuada joia de la gran Catalunya, bé val la pena de sacrificar-li una petita part del luxe que avui gasta la que han convingut en dir-ne *classe alta*.

Pensin que amb la riquesa material de Catalunya es soterrarà la riquesa espiritual del nostre poble, puig aquesta sempre es fruit de la primera.

Mentre no's redueixin els beneficis del capital no's podrà donar per resolt el conflicte. Ara a cada nou augment de sou del treballador el segueix el respectiu augment del capital, que no vol veure minvats els seus beneficis; augment que, necessàriament repercuteix en el cost total de la vida. Ja's comprén que aquestes solucions transitòries són el conte de mai acabar. Que no's deixin cegar ni uns ni altres pels sinistres espetecs de l'odi. Que Catalunya, mare amorosa que de res ne té la culpa, no vegi esclatar la guerra social entre germans d'una mateixa Pàtria.

El poble no pot restar més en aquesta actitud passiva i farà front als seus enemics; la mobilització moral és decretada; els catalans no esperarem pas a veure venir...

¡Ai dels inconscients que no saben veure clar! ¡Ai dels enemics de nostra terra! Totes les qüestions tenen un terme; ni uns ni altres poden eludir una amistosa solució, car si aquesta no ve a temps serà arribada l'hora que les virtuts cíviques dels catalans siguin demostrades amb fets.

En nom de Barcelona; de la dignitat de Barcelona, de Catalunya; en nom de la riquesa catalana, de la cultura catalana, de la espiritualitat catalana: prou.

P. RUENÇA I OLIVA.

Als Joves

Es sinònim de joventut, tenir i defensar amb energia i ardidesa un ideal netament humà. Tenir una convicció i no sostenir-la amb virilitat i força es propi de pensers raquítiques d'espiritualitat gastada i insensibles, d'energies anèmiques o esmortuïdes, de cossos joves i ànimes velles.

El poble català posa en la brega per a l'obtenció del seu ideal col·lectiu massa cervell i poc cor. Les Joventuts s'investeixen de certs aires de conservadurisme, que inutilitza son abnegat esforç, fent a la vegada que el camí de Catalunya vers la seva fita ideològica sigui més llarg i cantellut, fins el punt d'esglaiar i refredar aquells els quals no són a la lluita amb la fé orba dels convençuts, dels fermes a la causa.

Els moviments catalanistes van segellats d'entusiasmes momentanis i oportunistes, a la fàisó de foc d'encenalls, això fa que no podent aguantar viva i abrandada la flama del patriotisme popular, sigui més feixuga la tasca de rompre les cadenes que tenen endogalada nostra mare Catalunya. Som aquells joves que sentim agombolar-se en nostres polsos les sangs, com si volguessin esclatar. Els que estremem els punys amb ràbia enfront els símbols de nostre esclavatge, de vem esperonar els entusiasmes d'aquells companys de causa, que essent negació absoluta de virilitat i juvenesa no defensen amb estridència i radicalisme nostres comuns ideals.

Prenem exemple del noble i digne poble Irlandès, i volgum que la prosperitat legui a Catalunya nostra Pàtria per llei natural el gallardet de poble masele que devem conquistar-li les joventuts amb una acció constant i decidida.

FRANCESCO FONTRODONA.

(De «Germanors», de Malgrat).

Aquest número ha passat per la previa censura

Del país del pler

Ple com un ou.—Memorable Sessió del Congrés.—Escàndol monumental.—La Autonomia Universitària.—Interpel·lacions notables.—Ordre del dia... i de la nit.—Ai, quina son!—Si a ca'l Beco n'és tanecat, cap a la fonda del costat.

Tararit, Febrer 1920, a les 11 hores i 5 minuts i mig.

Al banc blau el Director del mercat del Born. Una orquestra de tzigans per si convé fer murga. Enorme concurrència com els dies de gran gala. Tots els escons plens, i als passadissos no hi cap ni una agulla. A les tribunes s'hi veuen distingides dames: la Maria enfarinada, la Monyos.

Segueix el debat del dia anterior.

El Sr. Comte del Clavell.—Perquè jo desde petit que sóc aficionat a les qüestions socials. M'agrada que tot vagi com un tirabuquet. L'ordre és a la societat així com la sal a les viandes. Sense ordre no s'hi troba gust en el viure.

Jo i els meus companys estem decidits a que s'acabi l'anarquia.

A la nostra Terra hem arribat a un punt que el qui viu a hores d'ara ja pot dir ben bé que viu per miracle. Per tot arreu tiren bombes.

—Caram, caram!

Quan els patrons es proposen activar les feines, els obrers es declaren en vaga. Quan als obrers els venen ganes de treballar, els patrons fan el bot i pleguen el ram.

Els atemptats personals són tan freqüents i tan públics, que ja ningú s'hi encaparra.

Quatre caps calents entabanen les masses. Talment sembla que tornem als temps dels nyerros i cadells.

La ciutat apar un reconet de muntanya. Hom no veu més que dones i criatures captant.

El Sr. President.—I això passa gaire lluny?

El Sr. Comte del Clavell.—Sí, a Escalunya.

El Sr. President.—Així rai!

El Sr. Comte del Clavell.—Aquest estat de coses no pot durar. Vosaltres no ens governeu ni ens deixeu governar.

I si no ens governeu ni ens deixeu governar, sabeu què farem jo i tots els meus

companys de la minoria panxolinista? Ens retirarem del Congrés.

Una veu.—Bon vent!

Li contesta el Sr. Marqués de la Sal.—Què enraona vosté! Si ha estat el primer en pujar els lloguers dels pisos, si tracta els seus masovers pitjor que esclaus i els amenaça amb el comiat si no voten qui vosté els imposa; si la pujà de l'arros, de aquests dies, es deu a que va agabellar tot l'arros i tots els arrossars de València...

El Sr. Comte del Clavell.—Es mentida.

El Sr. Marqués de la Sal.—Com!

El Sr. Comte del Clavell.—Vaja, vull dir, que no és veritat.

El Sr. Marqués de la Sal.—Que m'explicarà vosté! Si la cuinera de casa seva ho va xerrar tot a la meua senyora.

El Sr. Comte del Clavell.—Doncs tan poca-vergonya és la seva senyora com vosté.

El Sr. Marqués de la Sal.—El que busca el Sr. Comte amb tot aquest xàfec de paraulades és escalar el poder.

El Sr. Comte del Clavell.—No se'l creguin. Es ell, és el Sr. Marqués el qui vol una cartera, murri, més que murri.

Escàndol formidable. El Sr. Marqués, vermell com un perdigot, baixa les escales, i en ésser al mig l'hemicle s'encara amb el Sr. Comte, i li diu que surti al carrer. El Comte envesteix al Marqués, sinó que no arriben a les mans perquè els amics els aguanten. Però tenen l'avinentesa de canviar-se les targetes, quedant convinguts per a trobar-se, a la una, a ca'n Moritz.

Queda terminat l'incident.

Té la paraula el Sr. Tites.—Oh les Universitats. Oh els Instituts. Jo sóc del parer que es concedeixi d'una vegada l'Autonomia a les Universitats. Aquest projecte d'Autonomia Universitària ja put.

El Sr. President crida l'orador a l'ordre i a la decència.

L'Autonomia seria oli en un llum. Però què no sé si estan assabentats dels abusos que es cometen en l'ensenyament oficial. El Professor, que és el qui cobra, assisteix a càtedra quan li dona la gana. Professor conec jo que ha estat passa d'un mes sense explicar als alumnes. Als professors ningú els imposa cap sanció penal. N'hi ha que obliguen als deixebles a comprar el llibre de text (del Catedràtic)